

Tucatnyi felejthetetlen tény egy tucat (?) világbajnokságról, avagy láttunk már jobbat...

Minha csak ma lett volna... Első futballélményeim egyike volt az 1998-as világbajnokság, amelynek elődöntőjében francia–horvát meccset rendeztek (a másik ágon Brazília Hollandiával csapott össze). Akkor váltam a sportág szerelmesévé, s azon a tornán olyan szupersztárokat ismertem meg, mint a paraguayi kapus, Chilavert, a horvát Suker, az angol Owen, a holland Bergkamp, a brazil Roberto Carlos és a francia Zidane. A történelem némileg ismételte önmagát, hiszen húsz évvel később szintén játszott egymással a francia és a horvát csapat, de ezúttal a fináléban – a horvátok túlszárnyalták az akkor bronzot szerző „aranycsapatot”, a franciák pedig második világbajnoki aranyukat nyerték. De nem csak horvátok és franciák voltak ezen a világbajnokságon; jó szívvel fogunk emlékezni a végre tudásukhoz méltóan futballozó és eredményes belgákra, a nem túl látványos focit játszó, de szimpatikus angolokra, a meglepően jó házigazdákra, nehezen feledjük Neymar fetregéseit, a németek, a spanyolok és az argentinok korai búcsúját, illetve a videobíró bevezetését is. De sajnos a rengeteg rossz meccset és a rekordmennyiségű tizenegyes és öngólt is. Valljuk be, nem ez volt minden idők legjobb világbajnoksága, mindezek ellenére van miről beszélni a torna után. Csokorba szedtem azt a tizenkét tényezőt, amelyre szerintem évek múlva is emlékezhetünk majd az oroszországi vb kapcsán (álom- és citromcsapattal, illetve meccsrangsorral megspékelve). Jó szórakozást és nosztalgiaázt kívánok mindenkinek!

HÚSZ ÉV UTÁN ÚJRA A FRANCIÁK A FUTBALLVILÁG TRÓNJÁN

Nem titkolom, sok honfitársammal együtt én is a horvátoknak szurkoltam a döntőben. Nemcsak a történelem viharai miatt, és mert azt nevelték belénk, hogy elvből ne szurkoljunk a franciáknak, de egyébként is sokkal jobban tetszett a horvátok játéka, és egyénileg is szimpatikusabb játékosokból állt. A franciák igazán célfutballt játszottak, a csoportbeli teljesítményüket talán a pocskék szóval lehetne leginkább leírni. Három meccsen mindössze három gólt szereztek, abból egy büntető, egy öngól, a dánok elleni csoportzárásuk meg a vb egyetlen 0–0-s döntetlenjét hozta – de nem a jobb fajtából. Az örök érvényű mondás, miszerint nem a csoportmeccseken kell elsősorban villogni, ezúttal is megálta a helyét, és kétségtelen, hogy a francia válogatott nem a legkönnyebb úton jutott a fináléba. Kezdvé azzal, hogy már a tizenhat között játszania kellett a több sebből vérző, de mégiscsak Messi vezette és a legutóbbi tornán ezüstérmet szerző argentinokkal, akiket a vb egyik legfordulatosabb meccsén, Kylan Mbappé zsenialitásának köszönhetően, hazaküldtek. Aztán lenullázták Uruguayt és Belgiumot, ami különösen utóbbi együttes esetében volt igazán figyelemremél-

tő, hiszen a belgák a legtöbb gólt szereztek, és az egyik leglátványosabb focit játszották a tornán, ám a Varane-, Umtiti-védelem ellen tiszta gólhelyzetbe is alig kerültek. Ez a két meccsük a legkevésbé sem volt látványos, de legalább a finálé az lett... A horvátok ellen volt szerencsésük bőven, de azt szokták mondani, hogy csak annak a csapatnak van szerencséje, amelyik megdolgozik érte. A gallok márpedig megdolgoztak. Igaz, segítette őket egy öngól és egy videobíróval megítélt tizenegyes is, de nem mondhatjuk, hogy nem érdemelték meg az aranyérmet, hiszen egyik meccsükön sem lehetett érezni, hogy veszélyben lenne a továbbjutásuk, magabiztosan labdázgattak, s talán náluk játszott a legtöbb egyéniség. A védelem tengelyében az imént említett Barca–Real-páros (mint anno Piqué és Ramos) kegyelmet

nem ismerve takarított, a jobbháttvéd Pavard a vb egyik legnagyobb felfedezettje lett. Középen N'golo Kanté és Matuidi gyűjtögette a labdákat, s bár szerény véleményem szerint Pogbának még mindig nagyobb a füstje, mint a lángja, s még mindig nem játszott kiemelkedően, de megtette ezt helyette Griezmann és Mbappé. Ők ketten nyolc gólt szereztek, így még az is belefért, hogy középcsatárunk, Oliver Giroud tizennégy lövési kísérletből egyszer találta csak el a kaput. A vb egyik legnagyobb rejtélye, hogy Didier Deschamps mit látott a Chelsea-nél is perifériára kerülő támadóban, mindenesetre azt már értem, Karim Benzemát miért nem vitte ki Oroszországba: mert volt egy saját „Benzemája” Giroud személyében, aki legalább olyan „jó” helyzetkihasználó, mint a Real Madrid kilencese... Igaz, egy csatárnak fejpárbajokat kell nyernie, jó, ha leköti a védők figyelmét, amivel több teret hagyhat a gyorsabb csatároknak, de azért leginkább mégiscsak a gólok minősítik őket, ezért érthetetlen számomra, Deschamps miért ragaszkodott ennyire Giroud-hoz. Bár egy győztes hadvezér minék magyarázkodjon – Zidane Benzemával háromszoros BL-győztes, Deschamps Giroudval vb-t nyert. Lehet, hogy nekik van igazuk... (És bár sajnos nem vb-téma, de ebbe a sorba illeszthető Dárdai Pál és Bernd Storck is, akik

magyar szövetségi kapitányként ragaszkodtak ahhoz a Szalai Ádámhoz, aki a válogatott mezében másfél évig nem tudott gólt szerezni. Igaz, aztán a legjobbkor törte meg a jeget, az osztrákok elleni EB-nyitómeccsen...)

DALMÁCIÁBAN ÚJ HŐSÖK SZÜLETTEK

Megérdemelten jutott Horvátország a döntőbe, mert aki ilyen iskolajátékkal veri meg a legutóbbi vb ezüstérmesét, az megérdemelten jutott Horvátország a döntőbe, mert bizonyította például a későbbi világbajnoknak, hogy tét nélkül, B csapattal is lehet jól játszani és meccset nyerni (kár, hogy a horvát-izlandi meccset pár órával a francia-dán után rendezték, sokat tanulhatott volna ez a két csapat déli szomszédjaink mentalitásából...). Megérdemelten jutott Horvátország a döntőbe, mert az egyenes kieséses szakaszban mind a négy meccsén talpra állt a hátrányból (az angol meccs kivételével mindhárom alkalommal percek alatt). Megérdemelten jutott Horvátország a döntőbe, mert a dánok ellen nem roppantak össze a 116. percben, mikor Modric kihagyta a büntetőt – sőt, a zsenge alkatú középpályás a szétlövésben is elvállalta, s akkor már nem hibázott.

Megérdemelten jutott Horvátország a döntőbe, hiszen amelyik csapat vállalja a szibériai hideget a házigazda kiejtésével, nos, annak ott a helye! Megérdemelten jutott Horvátország a döntőbe, mert az angolok ellen jobban fociztak, s a harmadik 120 perces meccsükön is bírták szuflával. A horvátok nem sokkal a pótselejtező előtt váltottak kapitányt, a szimpatikus és mélyen vallásos Zlatko Dalic rövid idő alatt nagybetűs csapattá formálta a szinte csak topcsapatban futballozó sztárokból verbuvált egyveleget, s olyan negatív tényezők sem zökkentették ki őket, mint az AC Milan csatárának, Nikola Kalinicnek a hazaküldése, aki sérülésre hivatkozva nem volt hajlandó pályára lépni Nigéria ellen az utolsó öt percben. Lelke rajta, én szívesen lennék vízholdó is egy világbajnokságon, ha ezzel a hazámat képviselhetném... Azért ne hallgassuk el azt, hogy a horvátok a könnyebb ágról vergődtek el a fináléig. Brazília- vagy Belgium-szintű szupercsapattal a döntőben találkoztak először (mert Argentínát most a legjobb indulattal sem nevezhetjük annak...), így soha nem tudjuk meg, ez a horvát generáció mire lett volna képes, ha nem a dánokkal és az oroszokkal találkozik a kieséses szakaszban. De véletlenül sem szeretnék ünneprontó lenni, ez a végtelenül lelkes és szimpatikus horvát csapat felülmúlta a '98-as hősök bravúráját! Subasic, Vida, Lovren, Vrsalko, Modric,

Rakitic, Perisic, Mandzukic s természetesen a sikerkapitány, Dalic: többet nyertetek egy vb-ezüstnél, több millió ember szimpátiáját!

A BELGÁKTÓL EZT VÁRTUK

Igazából 2014 óta az volt a kérdés, vajon képes-e ez a belga generáció megfelelni az elvárásoknak, és érmet szerezni egy világversenyen, vagy eltűnik a süllyesztőben? Félelmetes játékosállománnyal rendelkeznek a flandokok, és mostanra beérett ez a garnitúra! A 2014-es vb-n titkos esélyes volt már Belgium, de akkor

Argentína még jobbnak bizonyult náluk. Két éve az EB-n már nem is annyira titkos esélyesként, óriási csalódást okozva, Wales ellen kizúgtak a nyolc között. Ideje volt már, hogy virítson valamit az a válogatott, amelynek komplett kezdőcsapatát össze lehet állítani olyan Premier League-ben futballozó klasszicsokból, akik korántsem perememberek klubjaikban! Thibaut Courtois a Chelsea portáján repkedett (most már a Real Madridén fog), Hazard ugyanott játékmester, Kompany a Manchester City csapatkapitánya, De Bruyne

gólpasszkirálya, Lukaku a United gólvadásza, Vertonghen a Tottenham oszlopa, és akkor még nem említettem például Mertens (Napoli) és Menuier (PSG) nevét. Ezen a tornán sok arcát láttuk a belgáknak! Nehéz kezdés után bedarálták Panamát (3-0), majd góleső és a gólok mellett számtalan eltékozolt helyzet Tunézia ellen (5-2), aztán cseresorral is megverték Angliát (1-0). A nyolcaddöntőben Japán 0-2-ről verték meg úgy, hogy a 94. percben egy ázsiai szöglet utáni kontrából szereztek a győztes gólt, majd a kontrázást a brazilok ellen is gyakorolhatták (2-1). A franciák túl jól védekeztek, pedig a belgák ekkor sem játszottak rosszul. A bronzérmét mindenképp megérdemelték, szerintem csak azt sajnálhatják, hogy Lukakuból nem sikerült gólkirályt faragniuk, az első két meccsen szerzett négy gólja után már csendben maradt – de hasznosan játszott! Japán ellen nagyon okosan lépte át a labdát a győztes gólnál, ami így lett jó Chadlinak, a brazilok ellen pedig igazi erőcsatár módjára lépett el a védőktől, és adott gólpasszt De Bruyne-nek. Nem kérdés: ők is ráírhatják majd a sírjukra: „Megcselekedtük, amit megkövetelt a haza!”

ANGLIA: FIATALSÁG, BOLONDSÁG NÉLKÜL

Nehéz értékelni Anglia és Harry Kane világbajnokságát. Az angolok 1990 után először jutottak be az elődöntőbe, ráadásul a torna gólkirályát is ők adták! Igen ám, de nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a Tottenham mesterlövésze hat góljának felét büntetéből lötte (igaz, Messi, Ronaldo és Modric is alátámaszthatja, hogy azt sem mindig olyan egyszerű belőni...), s Anglia a bronzmeccsig elkerülte az igazán nagy csapatokat. A belgák elleni csoportmeccsen számukra a vereség felért a győzelemmel, így a brazilok és a franciák helyett Svédország és a horvátok jöttek – igaz, déli szomszédjainkba végül beletört a britek bicskaja. A bronzmeccsen másodsorú is gólképtelen maradt Anglia Belgiummal szemben, és ez már az érmükbe került... Igaz, ezt tragédiaként aligha fogják fel, hiszen minden idők legfiatalabb angol vb-válogatottját juttatta be Gareth Southgate az elődöntőbe, amit senki nem várt. És azt tudtuk eddig, hogy van egy Harry Kane és Dele Alli a Tottenhamben, John Stones, Kyle Walker és Raheem Sterling a Manchester Cityben, Jordan Henderson a Liverpoolban, Jesse Lingard és Marcus Rashford a Manchester Unitedben, de a vb három legnagyobb angol felfedezettjéről korábban én még nem nagyon hallottam: Jordan Pickford, Harry Maguire és Kieran Trippier, no ők azok, akik igazán nagyot szóltak ezen a vb-n! Története során először

Anglia végre vb-büntetőpárbajt nyert, így ez a béklyó sem tartja már őket többé fogva, s ez a csapat annyira fiatal még, hogy ezzel a sikerélménnyel, illetve az Oroszországban gyűjtött tapasztalatokkal felvértezve ebből négy év múlva akár érem is lehet...

A SPANYOL BOTRÁNY

Nem volt valami szerencsés a Real Madrid részéről az időzítés, hogy két nappal a világbajnokság kezdete előtt jelentették be az új edzőt, aki nem volt más, mint Julen Lopetegui, a spanyol válogatott szövetségi kapitánya. Elvileg érvényes szerződés kötötte a szövetséghez, hogy miképp zajlott a háttérben a tárgyalás, nem is fontos, a lényeg az, hogy a Real Madrid, pontosabban Florentino Pérez sokat ártott a spanyol labdarúgásnak ezzel az üzlettel. Hiába győzködtek Ramosék a szövetséget, Lopeteguit azonnal kirúgták (szerintem meg lehet érteni a döntést...), a válogatott pedig ott maradt edző nélkül Oroszországban. Az egykori klasszis Real-védő, a sportigazgatóként amúgy is Oroszországban tartózkodó Fernando Hierro ugrott be kapitánynak, de el tudjuk képzelni, milyen rend uralkodhatott a spanyol fejekben ekkor... A portugálok elleni nyitány még rendben volt, ám Irán és Marokkó ellen már szenvedett a csapat, a házigazdák elleni büntetőpárbajban pedig véget is ért számukra az orosz kaland. Persze így is tovább meneteltek, mint négy éve (akkor címvédőként a csoportkört sem éltek túl, mint idén a németek), de a keretük alapján ennél jóval többre volt predesztinálva a spanyol armada. Ki tudja, ha nincs ez a belső botrány, talán az elődöntőig juthattak volna Iscoék, így viszont keserű volt Andrés Iniesta számára a válogatottbeli búcsú...

MEGÉGŐ NAGYCSAPATOK

Németország címvédőként már a csoportkört sem élte túl, Argentína és Spanyolország pedig a tizenhat között búcsúzott – mindhárom válogatott óriási csalódást okozott a tornán! A németek a vb-győztes keretükre építettek, ami alából nem lett volna rossz gondolat, ha Khedirát, Özilt, Müllert és Boatenget motiválta volna bármi... A legnagyobb kritikák Özilre záporoztak, aki a vb előtt a török elnökkel fotózkodott, a kiesés után rögtön nyaralásáról posztolt képet, a torna alatt pedig olyan kedvetlenül és lagymatagul játszott, mint aki délutáni szieszájából felébredve, félkómásan leugrott a tengerparti homokba kicsit paszszolgatni. Rossz volt nézni... (Le is mondta a válogatottságot, szerintem egy darabig most

senki nem fogja hiányolni.) De Müllert is, aki a legutóbbi két vb-n öt-öt gólt szerzett, ám ezen a nyáron momentuma sem nagyon akadt. Boateng legalább Dél-Korea ellen nem sült be – igaz, eltiltás miatt nem is játszott, mivel a svédek ellen kiállították. A leginkább sajnálható német Marco Reus volt, aki végre nem sérült meg a torna előtt, erre kapott egy ilyen válogatottat... Az argentinoknál Messi foghatja amiatt a fejét, hogy miért nincsenek jobb képességű társai, de igazából ő sem játszott jól a tornán. Csak néhány percen múlt, hogy az argentinok egyáltalán továbbjutottak a csoportból, s csalóka a franciák elleni 4–3-as

vereségük, a későbbi győztes ugyanis tulajdonképpen lefutballozta őket a pályáról... Kifejezetten szomorú látvány volt Javier Mascherano, aki négy éve a nemzeti csapat szíve-elve volt, az idei lomhaságára viszont jelzők sincsenek – bizony, felette is eljárt az idő. Mint ahogy valószínűleg a Ramos–Piqué-kettős felett is, akik együtt már biztosan nem

lépnek pályára világbajnokságon. Persze nekik legalább lesz mire emlékezniük, ha a válogatottbeli sikerekre gondolnak, hiszen EB-t és vb-t is nyertek együtt Spanyolországgal – Messi igen messi van ezektől a hangzatos eredményektől...

RONALDO BEKEZDETT

Kevesen gondolták, hogy a nagy tornákon eddig meglehetősen visszafogott teljesítményt nyújtó Cristiano Ronaldo már első meccsén mesterhármast szerez, ráadásul azok ellen a spanyolok ellen, akik talán a legjobban ismerik az összes rivális közül. Már a mérkőzés elején bevett egy büntetést, majd a félidő vége előtt a világ egyik legjobb kapusának tartott (ám ezen a vb-n gyakorlatilag minden kaput találó lövést benyelő) David De Gea bevédte egy távoli, ám közel sem védhetetlen lövését, végül a hajrában betalált szabadrúgásból is – hiába lett 3–3, az a meccs Cristiano Ronaldóról szólt! Ekkor biztosra vettem volna, hogy Irán és Marokkó is kap tőle legalább kettőt, s ha a csoportkör után több gólt már nem is szerez, akkor is ő lesz a gólkirály. Végül nem így történt. Marokkó ellen ugyan már a 4. percben beköszönt (szép fejes gól volt), ám Portugália ezután már nem akart futbalozni – Irán ellen pedig nem tudott, ekkor ráadásul Ronaldo büntetést is rontott, ami majdnem az EB-címvédő továbbjutásába került. Uruguay ellen küzdött becsülettel, ám gólt nem szerzett, a portugálok kiestek, ám Cristiano Ronaldo így is több gólt szerzett ezen a vb-n, mint a korábbi három összesen, amin pályára lépett...

KESZTYŰBEN, DE NEM KESZTYŰS KÉZZEL...

Hogy mennyire is fontos egy csapat életében a kapusposzt, az ezen a tornán is kiderült. Láthattunk meglehetősen meglehetősen kapusbakikat (ráadásul világlklasszistól), s bár szerencsére több igazán szimpatikus és jól védő kapussal találkozhattunk ezen a vb-n, olyan, egy válogatottira nagy hatást gyakorló egyéniség mégsem volt, mint az elmúlt négy vb-n Oliver Kahn (Németország), Gianluigi Buffon (Olaszország), Iker Casillas (Spanyolország) és Manuel Neuer (Németország). Thibaut Courtois a világ egyik legjobbja, de azért négy gólt beszedett a Tunézia–Japán kettőstől. Hugo Lloris a döntőig szinte hibátlanul védett, de aztán kapott egy neveléses gólt Mandzukictól. Subasic a döntőig vezető úton parádézott, a dánok ellen három tizenegyest védett, s az oroszok ellen is háritott egyet. A fináléra viszont látványo-

san elfáradt, ott minimum Mbappe gólja a védhető kategóriába tartozott. Pickford üde színfoltja és meglepetésemere volt a tornának, de az elődöntőhöz és a bronzmeccshez nem sokat tudott hozzátenni (bár szerintem a vb legnagyobb bravúrait ő mutatta be). S ne felejtsük el a „futottak még” kategóriáról sem... Courtois után a legtöbb védést, szám szerint huszonötöt négy meccs alatt bemutató Ochoa már négy éve is kitűnt, s a mexikóikkal idén is a nyolcaddöntőig jutott (parádézott a németek és a brazilok ellen is). A dél-koreai Jo mindössze három gólt kapott három meccsen, de abból kettőt tizenegyesből, a németeket pedig gyakorlatilag kigolyózta a csoportból, nem tudtak túljárni az eszén. Megszakad a szívem a dán Kasper Schmeichelért, aki a horvátok elleni hosszabbításban megfogta Modric büntetőjét, majd a szétlövésben még kettőt kivédett, de a dánok így is kiestek – a jelenleg még híresebb papa, Peter Schmeichel vélhetően nagyon büszke volt így is a fiára! A Costa Rica-i Keylor Navas bizonyította, hogy Real Madrid-szintű kapus, egyedül tartotta életben válogatottja vb-álmait. Szóval azért láttunk nagy kapusteljesítményeket is, nem csak a betliző De Gea, az argentin Caballero vagy az uruguayi Fernando Muslera juthat majd eszünkbe, ha a vb kesztyűseire gondolunk...

„A JAPÁNOK KEVESEBB SÁRGÁVAL JUTOTTAK TOVÁBB...”

Ezzel az enyhén szólva is félreérthető címmel jelent meg az M4 Sport honlapjának tudósítása, miszerint Japán és Szenegál között azonos pontszám és teljesen megegyező gólkülönbség miatt a fair play döntött, ami azt takarja, hogy az ázsiai csapat kettővel kevesebb sárga lapot kapott, mint szegény afrikaiak. Olyan sem volt még, hogy ez döntsön világbajnokságon (ilyenkor általában pénzfeladobás után hirdettek győztest), de ennél szerencsésebb címet is adhattak volna, az biztos.

A SZIMPATIKUS HÁZIGAZDA

Oroszország a világranglista alapján a legyengébb csapat volt a mezőnyben, így a legoptimistábbak is maximum azt várhatták a házigazdától, hogy a könnyű csoportbeosztás miatt az első fázist még talán túléljük. Aztán már a vb első meccsén ledőzerolták Szaúd-Arábiát, majd erődemonstrációt tartottak Egyiptom ellen is, s 8-1-es gólkülönbséggel vezették a csoportot. Uruguay ellen visszaállt a világ rendje, 3-0-ra kikaptak, de egy öngól és egy kiállítás is segítette a dél-amerikaiakat... A spanyolok elleni nyolcaddöntőben nem sok

minden szólt az oroszok mellett, aztán nagyon csúnyán felborították a papírfomat: David Silvák hiába futballoztak meddő mezőfőlényben, helyzetük alig akadt, az oroszok kihúzták a hosszabbítás végéig, az idegek harcát pedig jobban bírták az ibériaiaknál! Igor Akinfejev két büntetőt fogott, aztán a horvátok ellen is hártott egyet, de akkor már kevés volt a má-

gia: második büntetőpárbaját már elbukta a Szbornaja! Mégsem érheti semmi kritika az oroszokat, mert senki nem számított tőlük negyedöntős szereplésre. Hihetetlen, hogy Akinfejev csak egy évvel idősebb nálam, mégis olyan, mintha már vagy negyven éve védene (nem, nem múltam még el negyven...), ő volt a házigazda egyik kulcsfigurája. És a többi? Különösen Aleksandr Golovin, Denis Cherysev és Artem Dzjuba nevét érdemes megjegyeznünk, utóbbi két játékos hét góllal szállt be a közösbé. És ne felejtsük el a sikerkapitányról, Stanislav Cherchesovról sem, akinek már talán faragják a szobrát. Tíz évvel az EB-bronz után világbajnoki negyedöntő – hitte ezt bárki is?

NE MÁR, NEYMAR!

A vb alatt részt vettem egy számomra nem túl szerencsés alakuló tippjátékban, ahol Brazília végső győzelmére és Neymar gólkirályi címére tippettem – nagy hiba volt... Brazília ténylegesen az esélyesek közé tartozott, de egy meccsen sem játszott igazán jól, legnagyobb sztárja, a világ legdrágább játékosa pedig sokkal inkább a külsőségekre, a színészetre és reklamálsokra koncentrált, mint a focira. Mondjuk, faragták őt rendezes, aláírom, s Neymar komoly sérülésből tért vissza a vb előtt, ezért érthető, hogy óvatosabban futballozott. De ez nem óvatos futball volt: a világ legdrágább játékosa ezekben a hetekben többet esett, mint a forint bármikor! Már a makarónifrizurájával is kiverte a biztosítékot, aztán a pályán bizonyította, még ennél is van lejjebb: konkrétan több időt töltött a földön, mint ahány costa hátrányban voltak a franciák a vb-n. Costa Rica ellen sikerült megtévesztenie a sporit, de videobírózás után visszavonták az először befújt tizenegyeset, ez sem biztos, hogy jót tett a renoméjának... A belgák elleni kulcsmeccsen gyengén játszott, pedig ekkor igazán szükség lett volna arra, hogy vezéreként viselkedjen – nem lett szimpatikusabb játékos a tornán, s amennyiben a tőle elforduló szurkolókat szeretné visszaszerezni, javasolom, elmélkedje át Szent Pál szavait: „Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék...” Az ember sajnos gyarló, esendő lény, de azért mindennek van határa...

VIDEOBÍRÓ-MIZÉRIA

Egyesek szerint rossz a videobíró, mert kiöli azt az élvezetet a futballból, amit a játékvezető szidása okoz... Vannak, akik szerint a videobíró csak megtépázza a játékvezető önbecsülését, és alássa tekintélyüket. Vannak, akik szerint tökéletesen működött. A

minden korábnál több tizenegyes és kevés kiállítás egyértelműen a videobíró érdeme, hiszen megszűntek a sunyiságok, a játékvezető háta mögötti faultok, ugyanakkor ez a rendszer minden apróságot kiszűr – mint például Perisic kezezését a fináléban, amiért videobíró nélkül nem adott volna tizenegyeset az argentin bíró. Mégis kicsit szubjektív dolognak tartom a videobírozást. A játékvezető dönti el, hogy megnézi-e az adott esetet, vagy sem. Vegyük például a brazil–belga meccset, ahol Kompany elkaszálta Gabriel Jesust, a videobíró jelzett is, a játékvezető azonban ezt figyelmen kívül hagyta – alighanem tizenegyeset ért volna az eset. Aztán azzal sem értek egyet, hogy csak a büntetőknél, a góloknál, illetve piroslap-gyanús szabálytalanságok előtt van lehetőség videobírozni. A fináléban, azt hiszem, Rakiticnak volt egy lövése, ami elkerülte a kaput, de igen veszélyes volt, egy védőről pattant mellé, ám szöglet helyett kirúgással jöhettek a franciák. Az ilyen tévedések miatt kevésbé

fontosak? Láthattuk, mennyi gól született sarkokrúgás után a vb-n, a horvátoktól is elvettek egy ilyen lehetőséget... Az is igaz persze, hogy olyan ügysem lesz, hogy mindig minden mindenkinek jó legyen, szóval összességében nem vizsgázott rosszul a videobíró, s bár alapvetően néha tördelte a játékot, és voltak vicces szituációk (a Dánia–Ausztrália-csoportmeccsen például már az ellenfél térfelén járt a labda, mikor visszafújtak egy tizenegyeset az ausztráloknak), legalább a megszakítások miatt mindig öt vagy hat perccel tovább nézhettük ezeket a végtelen és bűnrössz meccseket (lehet, ennek a rövidítése a vb??). Köszönjük!!!

tuációk (a Dánia–Ausztrália-csoportmeccsen például már az ellenfél térfelén járt a labda, mikor visszafújtak egy tizenegyeset az ausztráloknak), legalább a megszakítások miatt mindig öt vagy hat perccel tovább nézhettük ezeket a végtelen és bűnrössz meccseket (lehet, ennek a rövidítése a vb??). Köszönjük!!!

Talán nem túlzás kijelenteni, hogy láttunk már ennél sokkal jobb világbajnokságot, s biztosan fogunk is még látni – a következő vb-katarzist négy év múlva Katarban élhetjük majd át, a futballtörténelemben először télen! Furcsa lesz, az elviselhetetlen hőség miatt viszont teljesen érthető az időpont, s hátha a nyárra kiszigerelt sztároknak is lesz kedvük és erejük még szezon közben futballozni. Addig nosztalgiával gondolhatunk a belga aranygeneráció beérésére, a horvátok hőskölteményére, arra, hogy az angolok, borítva a papírfomat, huszonnyolc év után vb-elődöntőbe jutottak, hogy a címvédő németek égtek, mint a Reichstag, s hogy az oroszok méltó házigazdái voltak a tornának. S természetesen arra, hogy ez a francia válogatott megérdemelten ült fel a futballvilág trónjára. A kaland négy év múlva folytatódik – reméljük, harminchat év után először, nem Magyarország nélkül...

GrFC

GÖRÖGKATOLIKUS FIATALOK CLUBJA
minden **KEDD ESTE 19:00-tól** a **GörögGödörben!**

1024 Budapest, Pengő köz és Káplár utca sarka

f / Budapesti Görögkatolikus Egyetemi Lelkészség
@ / grfc_budapest